

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a žluté útesy

Ilustrovala
Marta Matus

Albatros

Isabela a žluté útesy

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Albatros

Ivana Peroutková
Isabela a žluté útesy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela
a žluté útesy

Albatros

IVANA PEROUTKOVÁ

Isabela a žluté útesy

ILUSTROVALA
MARTA MATUS

Albatros

© Ivana Peroutková, 2023
Illustrations © Marta Matus, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-00-07032-2
ISBN 978-80-00-07038-4 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)
ISBN 978-80-00-07039-1 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN 978-80-00-07040-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Žluté kručinky a fialový vřes

Teď jsem tu sama. Jenom já a kolem mě barvy a vůně. Sladkost se mísí se slanou vlhostí, žlutá se střídá s fialovou. Kam dohlídnu, zvlněnou zem pokrývají nízké keříčky žluté kručinky a mezi nimi kvete fialový vřes. Ale až dojdu na konec útesu, tam, kde břeh lemují skaliska, spatřím moře. Třpytivě modré odstíny v dálce přecházejí do nádherného zeleného smaragdu a na obzoru se moře spojí s nebem.

Jsem v Bretani! Já, Isabela Lipová, dvanáctiletá, skoro třináctiletá holka, která v Čechách žije na statku blízko Prahy, jdu po úzké klikaté pěšince a před nohama se mi občas mihne ještěrka. Nad žlutými kvítky poletují motý-

li. Na obloze krouží rackové. Dole v keřících to neustále bzučí a cvrliká. Rackové nahoře vypísknou a od moře ke mně doléhá pleskot vln a čerstvý vítr. Jakmile zavane, nadzvedne mi šaty a rozcuchá mi vlasy. Zastrčím si je na pravé straně za ucho. A náhle je znovu bezvětří. Ani já nespěchám. Ještě mám čas, ještě mi zbývají poslední hodiny.

Dneska večer vyrazíme zpátky do Čech. Pan Hřivnáč usedne za volant a jeho manželka nás před cestou jistojistě o něčem poučí. Uvelebím se vzadu u okýnka vedle jejich mladšího syna Tomáše a budu se tvářit, jako že k sobě patříme. Ale celou cestu budu myslet na to, že vedle Tomáše sedí jejich starší syn Kryštof.

Kryštof, Kryštof, Kryštof!

Bretaň je dávná země Keltů, plná tajemství a kouzel. Třeba jsem i já propadla kouzlu. Lesní víla mě v noci očarovala jediným mávnutím proutku, abych se zamilovala. Jenže ten, do koho jsem se zamilovala, už není Tomáš, mladší bratr, s kterým jsem před necelým rokem začala chodit.

Proto jsem chtěla jít na útes napřed. Abych tu byla sama a mohla si všechno aspoň trochu rozmyslet, dokud za mnou neprijdou. Dva bratři, a přesto je každý úplně jiný.

Všechno se změnilo, všechno je jinak než minulé léto, kdy jsme se já, máma, táta a bráškové, dvojčata Toníček a Jeníček, přestěhovali z Prahy na starý statek v Letkách u Libčic.

Vzpomínky na loňské léto a podzim v Čechách

Nechtěla jsem se stěhovat, opustit tři nejlepší kamarádky, vzdát se našeho ježdění na kolečkových bruslích. Ale naši mi slíbili, že po prázdninách můžu jezdit vlakem do stejné školy. Nebylo to daleko, jen pár stanic, přibližně půlhodina.

Když si teď vzpomenu, jak jsem se na začátku litovala, připadá mi to tak dávno. Myslím, že jsem o sobě tvrdila, že jsem otrok, který musí neustále pracovat. Ale nakonec se to obrátilo – život na statku se mi zamlouval víc a víc, zatímco po Praze se mi přestávalo stýskat. Měla jsem krásný pokoj a naučila jsem se spoustu nových věcí, třeba poznávat bylinky nebo stavět kamennou zídku, a hlavně jsem se ráda starala o naše malé kozí stádo.

Potom mě Tereza, Sofča a Martinka přijely na konci prázdnin navštívit a já jsem hned cítila, že to mezi námi není jako dřív. Možná jsem byla moc vážná, nevím, holky se všemu protivně hihňaly, mě to dráždilo. Zavedla jsem je ke kozímu stádečku a tam se šklebily a ječely, jak náš kozel příšerně smrdí. Vím, že smrdí, taky chudák dostal jméno Smraдох, ale kozlové prostě čpí. A tak jsme se rozešly hodně chladně, vlastně skoro nepřátelsky.

Září a ještě kousek října jsem ve škole trpěla. Holky se proti mně spikly a já jsem trucovala a kašlala na učení.

Každé ráno jsem se ve vlaku modlila, abych to ve třídě přežila. Až jednoho rána přistoupil v Úholičkách rozcuhaný kluk, který si teprve ve vagonu uvazoval tkaničku u tenisek. A ten kluk byl Tomáš.

Líbil se mi...? Nepřipadal mi krásný, ale líbil se mi. Myslela jsem na něj. Vždyť jsem neměla žádnou kamarádku a ve třídě jsem téměř s nikým nemluvila. Navenek jsem trucovala, ale uvnitř jsem se cítila sama.

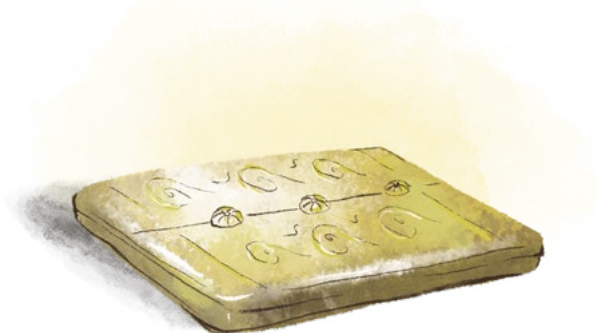
Asi za dva týdny jsme si ve vlaku poprvé povídali. Řekl mi, že jezdí z Úholiček jednu stanicí do školy v Roztokách-Žalově. A že ho moc baví vynálezy, což se mi hodilo. V kozím chlívku jsem totiž objevila tajemnou mosaznou krabičku, kterou jsem neuměla otevřít.

Za několik dní jsme spolu vyšplhali na kopec nad Vltavou. Seděli jsme vysoko nad řekou a Tomáš mi nadšeně vyprávěl, že na tomhle místě kdysi dávno založili Slovaní hradiště. Slované, naši předkové. A co my...?

Zlehka jsme se navzájem vyptávali. Dozvěděla jsem se, že je o rok starší než já, takže chodí do sedmičky, a taky že jeho starší bratr Kryštof je v prváku na gymnáziu a hraje skvěle šachy. Ale to mi bylo tenkrát jedno. Zajímal mě jenom Tomáš. Ulevilo se mi, když prohlásil, že mít kozí stádo je skvělý!

Další týden k nám přišel. Bráškové se na nás sice nalepili, ale i tak to bylo prima. Zašli jsme k chlívku a potom jsme chvíli zůstali sami v našem jabloňovém sadu. Trochu poprchávalo, ve vzduchu voněl podzim. Možná se mi

chtělo vzít Tomáše za ruku, nebo jsem si spíš přála, aby mě vzal on? Myslela jsem i na to, jestli se mu podaří otevřít tu tajemnou krabičku, ale určitě jsem ho nepozvala jenom kvůli ní.

Otevřel ji za pár vteřin, stačilo zmáčknout postranní knoflík a víc nadzvednout a pootočit víka. Uvnitř jsme objevili plánek na výrobu rozháněče mraků. Nikdy předtím jsem neslyšela o vynálezu, který dokáže rozhánět mraky. Řekla jsem, že je to nesmysl, zbytečnost, hloupost. Jenže Tomáš byl jako posedlý a následující sobotu přivezl na kárce velký kbelík s jakousi ztvrdlou pryskyřicovou hmotou, z níž trčelo šest dlouhých trubek.

„To má být ten úžasný rozháněč?“ pochybovala jsem.

Postavili jsme trubkové monstrum do kozího výběhu a čekali jsme, co se stane. Nestalo se vůbec nic. Obloha zůstala zatažená, ale kozičky si z rozháněče udělaly bezvadné drbátko. Zasmáli jsme se.